

opusdei.org

# Hlásejte Krista, který osvobozuje

Papež František začal nový cyklus katechezí zaměřený na listy svatého Pavla. Chce „prohloubit některé důležité otázky, kterými se sv. Pavel zabýval a které jsou aktuální i v dnešní církvi jako je svoboda, milost a křesťanský život“.

24.06.2021

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

Po dlouhé cestě věnované modlitbě zahajujeme dnes nový cyklus

katechezí. Doufám, že díky této cestě se nám podařilo modlit o něco lépe, o něco více. Dnes bych se chtěl zamyslet nad některými tématy, která apoštol Pavel předkládá ve svém listu Galaťanům. Je to list velice významný, dokonce bych řekl, že rozhodující, nejen pro lepší poznání Apoštola (národů), ale především pro zamyšlení nad některými tématy, kterými se zabývá do hloubky a v nichž ukazuje krásu evangelia. Pavel v tomto listu uvádí mnoho životopisných údajů, které nám dovolují poznat jeho obrácení a rozhodnutí dát svůj život do služeb Ježíše Krista. Zabývá se také některými pro víru velmi důležitými tématy, jako je svoboda, milost a křesťanský způsob života, která jsou nesmírně aktuální, protože se dotýkají mnoha aspektů života dnešní církve. Jakoby byl tento list napsán pro dnešní dobu.

Prvním rysem vynořujícím se z tohoto listu, je velké evangelizační dílo vykonané apoštolem, jenž během svých misijních cest navštívil galatské obce nejméně dvakrát. Pavel se obrací ke křesťanům na tomto území. Nevíme přesně, o jaké zeměpisné oblasti mluví, ani nemůžeme s jistotou určit datum, kdy tento list napsal. Víme, že Galaťané byli starověkým keltským národem, který se po mnoha peripetiích usadil v rozlehlé oblasti Anatólie, jejímž hlavním městem byla Ancyra, dnešní Ankara, hlavní město Turecka. Pavel pouze uvádí, že jej nemoc donutila, aby se v této oblasti zastavil (srov. *Gal 4,13*). Svatý Lukáš ve Skutcích apoštolů vysvětluje motivaci této zastávky z duchovního hlediska. Říká, že „šli přes Frýgii a galatským krajem, protože Duch svatý jim zabránil hlásat slovo Boží v (provincii) Asii“ (16,6). Tyto dvě skutečnosti si neodporují. Naznačují spíše, že cesta

evangelizace nezávisí vždy na naší vlastní vůli a plánech, ale vyžaduje ochotu nechat se formovat a jít jinými cestami, s nimiž jsme nepočítali.

Mezi vámi je jedna rodina, která mě pozdravila: prý se musí naučit lotyšsky a nevím, jakou další řeč, protože půjdou jako misionáři do těchto zemí. Duch přivádí i dnes mnoho misionářů, kteří opouštějí svou vlast a odcházejí do jiné země, aby tam konali misijní práci.

Zjišťujeme však, že apoštol ve své neúnavné evangelizační práci dokázal založit několik malých obcí roztroušených po celé Galácii. Když Pavel přišel do nějakého města, do nějakého kraje, nepostavil hned velkou katedrálu. Vytvořil malá společenství, která jsou dnes kvasem naší křesťanské kultury. Začal vytvářením malých komunit. A tyto malé komunity se rozrůstaly, rostly a

rozvívěly se. Také dnes se tato pastorační metoda používá ve všech misijních oblastech. Minulý týden jsem dostal dopis od misionáře z Papuy-Nové Guineje, který mi vypráví, že káže evangelium v pralese lidem, kteří ani nevědí, kdo je Ježíš Kristus. To je nádhera! Začínají se vytvářet malá společenství. Tato metoda nepřestává být prostředkem první evangelizace.

Zvláště naléhavě přitahuje naši pozornost Pavlův pastýřský zápal, je pln vnitřního ohně. Po založení těchto církví si uvědomil velké nebezpečí - pastýř je jako otec nebo matka, kteří si okamžitě uvědomí nebezpečí, které hrozí dětem – které ohrožuje jejich růst ve víře. S růstem přicházejí nebezpečí. Jak kdosi řekl: „Přicházejí supi, aby v komunitě způsobili pohromu.“ Někteří křesťané vzešli z židovství totiž pronikli do společenství a začali lstivě šířit teorie, které byly v

rozporu s apoštolovým učením, a dokonce šli tak daleko, že očerňovali jeho osobu. Začali od učení „tohle ne, tohle ano“ a pak apoštola očernili. Je to vždycky stejné: Nejprve jde o to zbavit apoštola autority. Jak je vidět, jedná se o prastarou praxi – prezentovat se při určité příležitosti jako jediní držitelé pravdy - ti čistí - a znevažovat, dokonce pomlouvat práci ostatních. Tito Pavlovi odpůrci tvrdili, že i pohané musejí podstoupit obřízku a žít podle pravidel Mojžíšova zákona. Vracejí se k dřívějším zvyklostem, k věcem, které byly překonány evangeliem. Galatští se tedy podle nich měli vzdát své kulturní identity a podříditi se typickým židovským normám, předpisům a zvykům. A nejen to. Tito odpůrci tvrdili, že Pavel není pravým apoštolem, a proto nemá žádné oprávnění hlásat evangelium. Velmi často se setkáváme s něčím takovým. Stačí si vybavit nějaké křesťanské společenství nebo diecézi. Začíná to

povídačkami a končí diskreditací faráře nebo biskupa. Přesně to je cesta Zlého, cesta těch lidí, kteří rozdělují, kteří neumějí stavět. V Listu Galaťanům tento postup dobře vidíme.

Galaťané se ocitli v krizové situaci. Co měli dělat? Měli poslouchat a řídit se tím, co jim Pavel kázal, nebo měli naslouchat novým kazatelům, kteří ho obviňovali? Snadno si představíme, jaká nejistota zaplavovala jejich srdce. Poznání Ježíše a víra v dílo spásy, které se uskutečnilo jeho smrtí a zmrtvýchvstáním, pro ně znamenaly skutečný začátek nového života, života ve svobodě. Vydali se na cestu, která jim umožnila být konečně svobodní, jakkoli jejich dějiny byly protkány mnohotvárnými podobami násilného otroctví, v neposlední řadě toho, jež je podrobilo římskému císaři. Proto se tváří v tvář kritice ze strany nových kazatelů cítili

desorientovaní, nevěděli, jak se zachovat: „Ale kdo má pravdu? Tenhle Pavel, nebo ti lidé, kteří nyní přicházejí a učí jiné věci? Koho mám poslouchat?“ Zkrátka, v sázce bylo opravdu mnoho!

Tato situace není příliš vzdálená zkušenosti mnoha křesťanů v dnešní době. Ani dnes totiž není nouze o kazatele, kteří zejména díky novým prostředkům komunikace mohou společenství znepokojovali.

Nepřicházejí proto, aby především hlásali evangelium o Bohu, který miluje člověka v Ježíši ukřižovaném a zmrtvýchvstalém, ale aby jako skuteční „strážci pravdy“ - jak sami sebe nazývají – zdůrazňovali, jak nejlépe být křesťany. A důrazně tvrdí, že pravé křesťanství je právě takové, k němuž se sami upínají, často ztotožňované s jistými formami z minulosti, a že řešením dnešních krizí je návrat zpět, aby se neztratila pravost víry. Také dnes, stejně jako



tehdy, existuje zkrátka pokušení uzavřít se do určitých jistot zakotvených v tradicích minulosti. Jak ale rozpoznat takové lidi? Jedním z jejich příznačných rysů je ustrnulost. Zatímco hlásání evangelia nás osvobozuje a činí radostnými, tito lidé jsou ustrnulí. Trvají na své rigiditě: musíme udělat to či ono... Ustrnulost je typickým znakem těchto lidí.

Učení apoštola Pavla v Listu Galaťanům nám pomůže pochopit, jakou cestou se vydat. Apoštol ukazuje cestu, která je osvobozující, vždy novou cestu Ježíše Ukřižovaného a Zmrtvýchvstalého; je to cesta hlásání, která se uskutečňuje skrze pokoru a bratrství. Noví kazatelé nevědí, co je pokora, co je bratrství; je to cesta pokorné a poslušné důvěry, noví kazatelé neznají pokoru ani poslušnost. A tato pokorná a poslušná cesta pokračuje s jistotou, že Duch svatý působí v

každé epoše církve. Právě víra v  
Ducha svatého přítomného v církvi  
nás vposledku vede vpřed a zachrání  
nás.

RadioVaticana.cz / Rome  
Reports

---

pdf | dokument generován automaticky  
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/svaty-  
pavel-galatanum-papez-frantisek/](https://opusdei.org/cs-cz/article/svaty-pavel-galatanum-papez-frantisek/)  
(10.04.2025)